

„Že mám vztah k vlasti, jsem si uvědomil, až když jsem z ní vyjel“, říká youtuber Kovy

Kdo je tady vlastenec? Tak zněla ústřední otázka další debaty z cyklu *Vysílá stanice Bubny*, kterou pořádal Památník ticha. Studenti v sále hned v úvodu potvrdili to, co ukazují i sociologická data – tedy že za vlastence se považují téměř všichni, každý si ale pod tím pojmem představuje něco trochu jiného.

Jak upozornila politoložka Vendula Divišová, základní definice vlastenectví je velice široká, a proto se v ní najde téměř každý. Na druhou stranu podle svých slov si všímá, že řada lidí začíná tento pojem vnímat až negativně: „Vlastenectví je dnes trochu neprávem spojování spíš s pravící, zejména s určitou částí. Řada lidí i v mém okolí se k němu nechce hlásit, protože má posunutý náboj.“

„Pro mě je vlastenectví vztah k národu a kontakt s našimi kořeny. Ten vztah se proměňuje, nevím, jestli bych na střední škole řekl, že jsem vlastenec,“ prozradil youtuber Karel „Kovy“ Kovář a dodal, že formující pro něj bylo zejména cestování, během kterého si uvědomil, že se mu po Česku stýská. „Chybělo mi jídlo, specifický český humor, ale i některé vlastnosti jako třeba naše skromnost. Vztah k vlastenectví jsem si paradoxně budoval mimo Českou republiku.“

Sociolog Martin Buchtík doplnil, že vlastenectví vnímá jako službu a porozumění. „Pokud jsem vlastencem a myslím to vážně, musím chtít pro lidi kolem sebe něco dělat a zároveň rozumět i lidem, kteří se mají jinak než já nebo mají jinou perspektivu. Jinak jsem jen bojovník za pojem vlastenectví, který se snaží vnutit ostatním svoje vidění světa.“

Masaryk i Nagano

Když měli studenti popsat, které události nebo osobnosti v nich vzbuzují národní hrdost, padala jména jako Václav Havel, Tomáš Garrigue Masaryk, Milada Horáková, ale také Nagano nebo Ester Ledecká. Vlastenectví a sport k sobě totiž může mít blíž, než si myslíme, jak popsala politoložka Vendula Divišová: „Když budu trochu cynická, tak vlastenectví je trochu jako když fandíte svému týmu. Vložíte část sebe do kolektivní entity a necháte se tím trochu ovládat. Když vítězí, cítíte radost, hrdost, vzroste vám sebevědomí. Je to lidské, hledáme něco, co nás přesahuje.“

Martin Buchtík dodal, proč třeba výsledek hokejového turnaje dokáže lidi mobilizovat, aby vyšli skandovat hesla na náměstí. Podobně jako u voleb totiž dochází k tomu, že na nějaký čas vnímáme tyto události jako součást naší identity. Neděje se to v Česku ale příliš často: „Přehnaný sentiment v sobě nemáme. Jít někam na náměstí je bráno jako něco zvláštního.“ Buchtík také upozornil, že na rozdíl třeba od Francie u nás chybí pro kolektivní akce kultura i aparát k jejich organizaci.

„Jít na náměstí svědčí o tom, že jste se dostali do situace, ze které není úniku, a jste trochu zoufalí. Že vám něco vadí natolik, že máte potřebu to vyvést ze světa sociálních sítí. Aby Čechy něco zvedlo ze židle, potřebují mnohem větší impuls než třeba Francouzi,“ přidal svůj postřeh Karel „Kovy“ Kovář.

Celou diskusi z cyklu Vysílá stanice Bubny můžete vidět [ZDE](#). O tom Kdo je tady vlastenec? Debatovali s Michaelem Rozsypalem politoložka z Masarykovy univerzity Vendula Divišová, ředitel agentury STEM sociolog Martin Buchtík a také youtuber Karel „Kovy“ Kovář.